

[Rimstad.]

for og imod. Det, der for mig er mere afgørende, er, at folketinget i hvert fald burde have direkte medindflydelse på et sådant udvalgs sammensætning, og navnlig at der også burde være ikke-jurister med, når det drejer sig om et område, som praktisk taget hvert eneste menneske før eller senere kommer i berøring med.

Jeg skal i øvrigt ikke på ny fordybe mig i disse forhold, men henvise til mine bemærkninger herom i maj måned. Det er ting, som vi i vort parti lægger vægt på ud fra et lægmands- og folketingssynspunkt, og jeg er temmelig sikker på, at der her er givet udtryk for opfattelser, som ikke mange, hvis de tænker over det, vil være uenige i.

Såvel i sin skriftlige fremsættelse i maj i år som i sine bemærkninger her i tinget udtrykte den højtærede justitsminister, som det tidligere er sagt, håbet om, at fremsættelsen ville give anledning til en offentlig debat, som kunne tilføre det nedsatte udvalg værdifulde impulser. Det var det, der var undskyldningen for, at fremsættelsen fandt sted så sent i sidste samling og med så kort en frist. Som de foregående ærede ordførere allerede har nævnt det, har arvelovsforslaget siden maj måned ikke givet anledning til noget som helst i retning af debat. Mig bekendt er der kun en enkelt undtagelse herfra i en artikel i Ugeskrift for Retsvæsen, men ganske vist en artikel, der peger på et meget vigtigt punkt, som jeg straks skal komme tilbage til.

Om denne tavshed nu skyldes almindelig ligeegyldighed over for selv de vigtigste forhold, når de ikke netop lige vedrører den enkelte i dag, eller om den er udtryk for blank tilslutning til den højtærede justitsministers forslag, både hvor dette følger det ministerielle udvalgs udkast, og hvor lovforslaget går imod udkastet, kan naturligvis diskuteres, og det skal jeg ikke indlade mig på her.

De uafhængiges stilling til det foreliggende lovforslag er i det væsentlige tilslutning. Jeg skal derfor ikke gå i enkeltheder på de punkter, hvor vi er enige, men blot nævne dem.

Det første er den arve- og skifteretlige forbedring af ægtefællens stilling, som forslaget er udtryk for. Det andet er, at den afdøde barnløse ægtefælles slægt ikke arver,

bortset fra testamentarisk disposition, men at hele formuen går til den efterladte ægtefælle. Den tredje er den fulde gensidighed i arveretten mellem et barn uden for ægteskab og dettes fader og fædrene slægt. Det fjerde, at tvangsarven i alle tilfælde sættes til halvdelen af den legale lod. Det femte indførelse af en forlodsret til sikring af børns uddannelse og endelig det sjette modernisering af båndlægningsreglerne.

Der er dog flere punkter, hvor vi er absolut uenige i de foreslåede bestemmelser, og andre punkter, hvor vi er betænkelige og i tvivl, og hvor vi foreløbig må henstille til det kommende udvalg at overveje de forskellige muligheder særlig nøje.

Vi er afgjort imod bestemmelsen i § 3, stk. 2, hvorefter fætre og kusiner afskæres som legale arvinger til fordel for statskassen. Vi er enige i det, der i maj måned blev sagt herom af flere af ordførerne, og navnlig er vi enige med det ærede medlem fru Erna Sørensen, som i sine udtalelser netop sagde, at de pågældende arvelodder ikke tæller ret meget i statistikken, men alligevel er der så meget mere grund til at lade de nuværende regler forblive gældende. Det er utilfredsstillende at henvise til, at der kan oprettes testamente til fordel for fætre og kusiner, for en sådan ordning vil ikke føles naturlig af befolkningen. Man bør ikke på sådanne områder slå sig til ro med, at befolkningen nok bliver manuduceret af pressen om de nye regler. Det vil efter erfaringen være årtier, før kendskabet hertil er trængt igennem, og der vil opstå mange misforståelser og skuffelser, som lige så godt kunne være undgået. Det vil være en ganske upåkrævet ændring i arvereglerne.

Et andet punkt, hvor vi også må gå imod den højtærede justitsministers forslag, er med hensyn til det negative, at man i lovforslaget er gået bort fra det forberedende udvalgs forslag i udkastets kapitel 14 om en arvefond, således som den også findes i Sverige. Vi kan tilslutte os det forberedende udvalgs motivering for en sådan ordning, og vi opfordrer de ærede medlemmer, som får sæde i det nye udvalg, til at genoptage tanken.

Hvad enkeltheder angår, kunne vi tænke os, at forslaget i udkastet — det er § 73 — om, at arvefondens midler skal anvendes til hjælp til blinde, døve og vanføre, måske